

gledajo babičke, ali se kaj terga, in če se zlo terga, jim je to znamenje nesrečnega zakona. V brakovico nameša majarona, tri brinjeve jagode in druge dišave. Potem pa beži z njo v kuhinjo, in jo na novem bukovem loparji potisne v peč, in pri peči tako dolgo čaka, deržeč štil loparov med nogami, dokler se ne izpeče.

Potem pa jo zamota v belo rušico, dene v korbulo, in sadaj banderaš beži z njo po vesi. Gosti bežijo za njim, in če je banderaš brakovico ali pirovico srečno nazaj prinesel, in ga ni v begu nihče ulovil, je to znamenje srečne ženitve.

Domu pridši dene gibanico na mizo, in vsaki gost dobi falaček pirovice.

Sedaj se začne obed — in mlini meljejo, da po želodcu ropota ko toča po koruzi.

V Verbovcu vsigdar do petka gosti vkup ostanejo, in še v petek jim mora mlada žena gibanjeve župe skuhati.

Godci zagodejo žalostnico — in konec je veselja ženitovanskega.

Jaz pa sklenem svojo povedko s besedami slovenskih pripovedovavcov: „Bil sem tudi jaz poleg, smo dobro jeli in pili — ali meni je samo po bradi kapalo — v želodcu pa ni nič ostalo.“

Z Bogom, dragi moji Verbovčani, bratje Ribčanov in Lemberžanov! Hej brata Ribničan in Lemberžan: ali ne bi tudi vidva kakošne povedala o svojih rojakih?

Razjasnjenja: Klopčeva župa, Klachelsuppe.

Slovanski popotnik.

* Društvo za jugoslavensko povestnico in starine v Zagrebu je določilo, da se k imeniku vseh dosedaj v horvaškem in serbskem jeziku natisnjenih knjig, ki ga je zložil gosp. profesor Vinko Pacel na Reki, dajajo tudi knjige bugarske in slovenske. Slavni načelnik ovega društva gosp. Ivan Kukuljević je poslal vredniku „Novic“ povabilo, naj zapiše vse knjige, ki jih je on na svetlo dal v slovenskem jeziku, in vse tiste knjige, ki so mu kakor redke znane, z natančnim naslovom, imenom pisatelja, leta, mesta in tiskarja, kjer so natisnjene bile, z veličino knjige in številom listov, ki jih obsega. Naznanjamo tedaj to povabilo vsem pisateljem slovenskim, ki so že kakošne bukve na svetlo dali, naj pošljejo kmali take napise v Zagreb ali pa vredniku „Glasnika“, gosp. Janežić-u v Celovec, ki nabira za ta namen prineske k slovenskemu slovstvu. Ker vsak naših pisateljev spozna važnost tega dela za povestnico književnosti naše, nam ni treba na dolgo prigovarjati k temu početju.

* „Horvaško-slovenske narodne pripovedke iz okolice Varaždinske.“ Pod tem naslovom je razposlal gospod profesor Matija Valjavec naročilni list za ono knjigo, ki jo je unidan oznanil v „Novicah.“ V tem razglasu gosp. profesor na drobno našteva nekoliko napisov tistih pripovedk, ki jih misli vzeti v to knjigo, namreč: a) Pripovedke, v katerih je govor o Vilah: Vile jabuke obrale. Vile cvetje pojele. Vile prosu popasle. Vile livade popasle. Vile senokošu popasle. Bendeš-Vila Mandalena. Vila v Molin-gradu. Deček imel vilinskoga konja. Vile dečka čuvala. Devojka Vila postala. Devojku Vile k sebi zele. Vile slepcu dobavile zorjino rosu. Vila svojo čer kraljiču dala. Deček Vile z-igranjem nadladal. Vile starcu oči iskopale. Devojka Vili hlad načinila. Vila Kraljeviču Marku jakost dala. Župnik pretiral Vile. b) Pripovedke, v katerih je govor o Rojenicah (Sojenicah, Sujenicah, Sudjenicah). c) Pripovedke, v katerih je govor o vučjem pastiru. d) Različne pripovedke na pr.: Torklja. Vukodlak. Podvržek. Peter Breborič. Milutin. Pe-

pelnjak. Pepelko. Deček orijaše nadladal. Deček nadladal 3 pozoje. Mačuha i pasterka. Jezuš dečku dal zmožnost da, gda oče, vtič postane. Čudotvorna vurica. Čudotvorna torbica. Vrag služi siromaka. Škatla, daj jesti, a ti, klabük, vudri zdaj. Muž gospona naplatil. Muž naplatil ženu. Kaj nikdar ne bilo. Laž i Prilažič. Jež i srna. Vuk Rjmljan. Rat med psom Belinom i vukom. Vtiča, lisica i pes. Človek, zajec, lisica i medved. — Knjiga bo 15 do 20 pol debela. Veljala bo za naročnike 48 kr. sr. in kdor bo nabiral naročnike, dobi če hoče, vsako trinajsto za nameček; po bukvarnicah pa bo več ko polveč veljala. Čas, do kterega si jo je treba naročiti, je do 1. junija 1858, do kterega časa prosim, da mi se pošljejo sèm v Varaždin imena tistih gospodov, ki si želé naročiti to knjigo. Denarja ni treba naprej dajati, pošlje naj ga vsak precej kadar dobi knjigo v roke.

Novičar iz avstrijskih krajev.

Iz Marburga 28. aprila. V svojem današnjem dopisu opravljam službo hvaležnosti do dvojih ljubih prijatlov, ktera mi je vzela nemila smert. Pervi so častitljivi fajmošter Jožef Pinter pri sv. Lavrencu v Stranicaх blizu Konjic, kteri so 1. sušca t. l. v Gospodu zaspali. Soznanil sem se z njimi še le pred tremi leti, ali našel sem v njih „moža od oka“, kakor Horvat pravi. Bili so goreč Slovenec in ljubitelj slovenskega slovstva. „Novice“ so težko vsakokrat pričakovali. Domača zgodovina jim je bila veselje, in, ker so stanovali tam, kjer je nekdanj stala rimska „Mutatio ad Lotodos“, so vsako starino, ktero so v tisti okolici izkopali, v čislih imeli. V steno svojega farovža so dali vse rimske kamne vzdati, in tako so prihodnosti ohranili drage spominke nekdanjega izverstnejšega veka kakor je sedanji vek — strastnega egoizma. Da niso časa trčili, so si izbrali za svoj samotni kraj — astronomijo, in so v jasnih nočeh lukali iz bližnje gore v velike bukve, v ktere je Stvarnik zapisal skrivne pismenke. Dva lepa teleskopa si omislilo v ta svoj namen, in po smerti večega poklonijo marburžkemu gimnaziju, kterega pridni učenec so nekdanj bili, manjega pa celjskemu. Mi učitelji in učenci nismo blagemu možu lepše hvale vedili, kakor da smo 26. aprila za pokoj njihove duše v naši cerkvi molili, in peto mašo „da requiem“ obslužili. Večni Bog jim poverni za dragi dar in lepi izgled, kterega so dali sadanjim učencom, da se tudi oni spomnijo hvaležno kadaj učelišča, kterega učenci so sedaj! — Komaj sem s solznimi očmi odpel „Requiescat in pace“, že me čaka drugo žalostno opravilo. 25. aprila je umerl moj učitelj, kolega in dobri prijatelj Juri Mally, častni mestjanin marburžki, člen več učenih društev, jubilirani profesor, in dvakrat začasni direktor marburžkega gimnazija, v 66. letu svoje starosti. Rajni je bil rojen v Lipnici, je zveršil 6 latinskih šol v Marburgu, filozofiške nauke, kakor tudi pravoslovne v Gradcu, in je bil iz začetka profesor v Celji, po tem pa v Marburgu. Pred tremi leti je stopil v mir. Rajni profesor Mally skoz štiri leta moj učitelj, skoz 5 let pa moj kolega, je bil učitelj kakoršnih je le malo. Poseben prijatelj ubogih dijakov si je tudi prizadeval iz najslabejše glave kaj napraviti. Poleg tega je bil učen mož, in ni samo poskušal v modroslovnih spisih, temuč tudi naravoslovnih in lepoznavanskih. Lepših monografij dolnje-štajerskih krajev nimamo, kakor so njegove večidel v časopisu „Steiermärkische Zeitschrift“ natisnjene. Leta 1848 ga je marburžko mesto izvolilo za poslanca za frankobrodski parlament, kjer se je kakor zvest Avstrijan obnašal. Srečni mož ni imel sovražnikov na tem svetu, ljubilo ga je vse, kar ga je poznalo, zavoljo njegove dušne prostosti in ljubeznjive ponižnosti. To je poterdil tudi njegov pogreb, kteri je bil slovesen kakoršnega naše mesto že dolgo vidilo ni. Naj to